

Datum van inontvangstneming : 04/10/2013

Zaak C-469/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

30 augustus 2013

Verwijzende rechter:

Tribunale di Verona / Italië

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 augustus 2013

Verzoekende partij:

Shamim Tahir

Verwerende partijen:

Ministero dell'Interno

Questura di Verona

TRIBUNALE CIVILE E PENALE DI VERONA

Sezione III Civile

(omissis)

BESLISSING

in de procedure (omissis) ingeleid door:

TAHIR SHAMIM (omissis)

verzoekster

TEGEN

Ministero dell'Interno

niet-verschenen verweerder

Questura di Verona (omissis)

verweerster

(omissis) [procedurekwesties]

GELET OP HET FEIT DAT

vooraf verstek wordt verleend tegen het Ministero dell'Interno (ministerie van Binnenlandse Zaken), dat volgens de regels is gedagvaard maar niet is verschenen.

1. Voorwerp van het geding en argumenten van partijen

Tahir Shamim, een Pakistaans staatsburger, heeft op 28 februari 2012 bij de Questura di Verona (hoofdbureau van politie te Verona) een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen aangevraagd in haar hoedanigheid van echtgenote van Tahir Saeed, zelf ook een Pakistaans staatsburger, aan wie de Questura di Verona reeds een dergelijke verblijfsvergunning had afgegeven.

Haar aanvraag is door de administratieve autoriteit afgewezen op grond dat zij Italië voor het eerst was binnengekomen op 15 maart 2010, met een visum voor gezinshereniging met haar echtgenoot, en dus niet voldeed aan de voorwaarde van artikel 9 van decreto legislativo [Or.2] n. 286/1998 van 25 juli 1998 (hierna: „D. Lgs. 286/1998”), sedert ten minste vijf jaar in het bezit te zijn van een geldige verblijfsvergunning.

Verzoekster is tegen die afwijzing opgekomen bij dit Tribunale. Zij betoogt dat de afwijzingsbeslissing in kwestie onrechtmatig is, aangezien zij voldoet aan alle voorwaarden van de nationale wettelijke regeling voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, namelijk:

- zij is gehuwd met Tahir Saeed, die reeds verschillende jaren in Italië verblijft en in het bezit is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen;
- zij woont [in Italië] onder één dak met die man, hun kinderen en haar zwager, (omissis);
- de gezinswoning is geschikt om het gezin in zijn huidige samenstelling onderdak te bieden;
- haar echtgenoot, met wie zij samenwoont, is tewerkgesteld op basis van een overeenkomst voor onbepaalde tijd en heeft een inkomen dat toereikend is om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van zijn gezin.

Anders dan de Questura di Verona, stelt verzoekster dat de nationale regeling in overeenstemming is met de gemeenschapsregeling, aangezien artikel 13 van richtlijn 2003/109, in lijn met punt 17 van de considerans daarvan, bepaalt dat (omissis) de lidstaten permanente verblijfstitels of verblijfstitels van onbepaalde duur mogen afgeven onder gunstiger voorwaarden dan die welke in deze richtlijn zijn vastgesteld (omissis). Tot de voorwaarden voor afgifte van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen waarvan de lidstaten mogen afwijken, behoort volgens haar ook de voorwaarde inzake de duur van het verblijf in de betrokken lidstaat, die overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de richtlijn vijf jaar bedraagt.

Volgens verzoekster is de regeling van artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998 gunstiger dan de regeling van de gemeenschapsrichtlijn, aangezien op basis daarvan ook de gezinsleden van de vergunningsgerechtigde onder bepaalde voorwaarden een vergunning kunnen krijgen, maar waarbij zij feitelijk zijn vrijgesteld van de voorwaarde sedert ten minste vijf jaar rechtmatig in Italië te verblijven, die enkel wordt gesteld ten aanzien van het gezinslid dat daar reeds verblijft.

De Questura di Verona heeft verzocht om verwerping van het beroep op grond dat de voorwaarde, sedert vijf jaar te verblijven op het grondgebied van de staat waar een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen wordt aangevraagd, een basisvoorwaarde is voor het verkrijgen van die vergunning, aangezien zij wordt gesteld door artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/109. De gezinsleden van de houder [Or.3] van de verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen kunnen zich niet aan die voorwaarde onttrekken, daar voornoemde bepaling in geen dergelijke uitzondering voorziet.

Volgens de Questura di Verona vindt die interpretatie voorts steun in artikel 16, lid 4, van Decreto del Presidente della Repubblica n. 394/1999 van 31 augustus 1999 (hierna: „D.P.R. 394/1999”), op grond waarvan in de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen de plaatsen moeten worden opgegeven waar de betrokkene in de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag heeft verbleven. Die bepaling geldt ook in het geval dat een verblijfsvergunning wordt aangevraagd voor een gezinslid of door een gezinslid van de houder van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

2. Bepalingen van nationaal recht die op het geding van toepassing zijn, uitlegging daarvan en relevante nationale rechtspraak

De volgende nationaalrechtelijke bepalingen zijn van belang voor de beslechting van het onderhavige geding:

Artikel 16, leden 1 tot en met 4, D.P.R. 394/1999

[,]1. De in artikel 9 [D.Lgs. n. 286/1998] bedoelde verblijfskaart moet door de betrokkene schriftelijk worden aangevraagd middels een formulier dat

- overeenstemt met het bij decreet van de minister van Binnenlandse Zaken vastgestelde model.
2. In de aanvraag, die moet worden ingediend bij het hoofdbureau van politie van de plaats waar de vreemdeling verblijft, moet het volgende worden opgegeven:
 - a. volledige persoonsgegevens;
 - b. de plaats of plaatsen waar de betrokkene de afgelopen vijf jaar in Italië heeft verbleven;
 - c. de woonplaats;
 - d. inkomstenbronnen en bedrag aan inkomsten.
 3. De aanvraag dient vergezeld te gaan van:
 - a. een kopie van het paspoort of (omissis) [*andere gelijkwaardige documenten*];
 - b. een kopie van de belastingaangifte (omissis);
 - c. (omissis)
 - d. (omissis) [*lijst van verdere documenten*]
 4. Wanneer de aanvraag wordt gedaan ten behoeve van de in artikel 9, lid 1, [D.Lgs. n. 286/1998] bedoelde gezinsleden, moeten de in lid 2 van het onderhavige artikel genoemde gegevens en de in lid 3 daarvan opgesomde documenten tevens worden verstrekt voor de echtgenoot en de inwonende kinderen onder [Or.4] de 18 jaar voor wie de verblijfskaart ook wordt aangevraagd, en moeten documenten worden overgelegd ten bewijze van:
 - a. de status van echtgenoot of minderjarig kind (omissis);
 - b. het feit dat men over een onderkomen beschikt [*bepalingen van nationaal recht betreffende de hygiënische geschiktheid*] (omissis)
 - c. het inkomen (omissis) (omissis) rekening houdend met het inkomen van de niet ten laste zijnde, inwonende gezinsleden.[”]

Artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998

[„]1. Vreemdelingen die minimaal vijf jaar in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning, die aantonen dat zij over een inkomen beschikken dat niet lager is dan het jaarbedrag van de sociale uitkering, en die – in geval van een

aanvraag ten behoeve van hun gezinsleden – beschikken over een voldoende inkomen (omissis) en geschikte huisvesting (omissis) [*bepalingen van nationaal recht betreffende de hygiënische geschiktheid*] kunnen de politieprefect om afgifte van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen voor henzelf en voor hun in artikel 29, lid 1, genoemde gezinsleden verzoeken.[”]

Artikel 29, lid 1, D. Lgs. 286/1998

[„]Vreemdelingen kunnen verzoeken om met de volgende gezinsleden te worden herenigd:

- a) hun echtgenoot van ten minste 18 jaar, van wie zij niet wettelijk gescheiden zijn;
- b) hun ongehuwde minderjarige kinderen, waaronder ook kinderen van de echtgenoot of buitenhuwelijkse kinderen, mits de andere ouder, in voorkomend geval, daarmee heeft ingestemd;
- c) ten laste komende meerderjarige kinderen, wanneer zij om objectieve redenen, die verband houden met hun toestand van volledige invaliditeit, niet in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien;
- d) ten laste komende ouders, wanneer zij geen andere kinderen hebben in hun land van oorsprong of herkomst, dan wel ouders van boven de 65 jaar, wanneer de andere kinderen wegens ernstige gezondheidsproblemen die met bewijzen worden gestaafd, niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien.[”]

Artikel 1 D. Lgs. n. 30/2007 van 8 januari 2007, waarbij in Italië uitvoering is gegeven aan richtlijn 2003/109, heeft artikel 9, lid 1, D.Lgs. 286/1998 aldus gewijzigd dat een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen kan worden verkregen door vreemdelingen die sedert ten minste vijf jaar rechtmatig in Italië verblijven op basis van een geldige verblijfsvergunning en over een inkomen beschikken dat niet lager is dan de sociale uitkering.

Hoewel de bewoordingen van die bepaling lijken te suggereren dat het voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen voldoende is dat de betrokkene sedert vijf jaar in het bezit is van [Or.5] een geldige verblijfsvergunning, moet hij gedurende die periode ook daadwerkelijk op het nationale grondgebied hebben verbleven. Dat wordt bevestigd door artikel 16, lid 2, D.P.R. 394/1999, volgens hetwelk de vreemdeling in zijn aanvraag onder meer de plaats of de plaatsen moet opgeven waar hij de afgelopen vijf jaar in Italië heeft verbleven.

Het lijkt geen twijfel dat artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998 de mogelijkheid tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen ook uitbreidt tot de in artikel 29, lid 1, genoemde gezinsleden van een vreemdeling die rechtmatig op het nationale grondgebied verblijft, mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan

(toereikend inkomen en geschikte huisvesting), en dat daartoe het vereiste, sinds vijf jaar in Italië te verblijven, enkel geldt voor die vreemdeling en niet ook voor zijn gezinsleden.

Tot die uitlegging zijn ook een aantal rechters in hun uitspraken ten gronde gekomen, welke door verzoekster worden aangevoerd ter ondersteuning van haar beroep. Het gaat meer bepaald om arrest nr.263 van het Tribunale Amministrativo Regionale (Tar) dell’Umbria van 28 mei 2009, de beslissing van de Corte di Appello di Venezia van 20 juni 2011 en de beschikking van het Tribunale di Rovereto van 5 maart 2012 (alle beschikbaar op www.meltingpot.org; de eerste twee zijn ook bij het dossier gevoegd).

Het hoeft geen betoog dat artikel 16, lid 4, D.P.R. 394/1999 niet afdoet aan de bovenstaande conclusies, aangezien die bepaling van lagere rang is dan artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998 en de handhaving ervan kennelijk berust op een coördinatiefout.

Bij nader inzien heeft artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998 de voor het verkrijgen van een verblijfskaart vereiste verblijfsduur heringevoerd die was vastgesteld bij artikel 7, lid 1, van wet nr. 40 van 6 maart 1998, maar die nadien bij wet nr. 189 van 30 juli 2002 was verhoogd tot zes jaar. Dat artikel bepaalde immers dat de vreemdeling die sedert ten minste vijf jaar rechtmatig op Italiaans grondgebied verbleef, een verblijfsvergunning had verkregen om redenen die een onbepaald aantal verlengingen daarvan toestonden en had aangetoond over een inkomen te beschikken dat toereikend was om in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, niet alleen voor zichzelf een verblijfskaart kon aanvragen, maar ook voor de echtgenoot en de minderjarige kinderen (de ouders behoorden volgens die wet daarentegen niet tot de gezinsleden ten behoeve van wie [Or.6] een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen kon worden aangevraagd).

Vanuit praktisch oogpunt zij gepreciseerd dat het gezinslid dat zich bij een ander gezinslid heeft gevoegd en in Italië een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen wenst te verkrijgen, gewoonlijk – zoals ook in casu het geval is – afzonderlijk een aanvraag indient, waarbij het de documenten voegt tot staving dat is voldaan aan de voorwaarden daarvoor, waaronder een kopie van de verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen van de persoon bij wie het zich voegt.

3. Voor de onderhavige zaak relevante bepalingen van Unierecht en prejudiciële vragen

De verwijzende rechter betwijfelt of de regeling van artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998, zoals hierboven uitgelegd, verenigbaar is met het recht van de Europese Unie, en wel om twee redenen.

Wat de eerste reden betreft, zij opgemerkt dat punt 6 van de considerans van de Italiaanse taalversie van richtlijn 2003/109, bij het vermelden van het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene, hypothetische bewoordingen gebruikt, namelijk „dovrebbe essere la durata del soggiorno” (zou de duur van het verblijf moeten zijn) en bijgevolg laat uitschijnen dat die voorwaarde niet onontbeerlijk is.

Hoewel de uitdrukking in kwestie inderdaad aldus kan worden opgevat dat zij de lidstaten toestaat de voornoemde status te verlenen op grond van een korter verblijf op hun grondgebied dan artikel 4, lid 1, van de richtlijn voorschrijft (artikel 7 van de richtlijn omschrijft in de leden 1 en 3 de procedure die voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moet worden gevolgd, en bepaalt dat die status mag worden verleend indien de voorwaarden van de artikelen 4 en 5 zijn vervuld), staat zij, gelet op de algemene teneur en het doel van de richtlijn, de staat waar de aanvraag wordt ingediend kennelijk niet ook toe af te zien van de eis dat de betrokken vreemdeling gedurende een periode van significante duur op zijn grondgebied heeft verbleven.

Die voorwaarde wordt immers zowel in de titel van de richtlijn als in punt 4 van de considerans daarvan gesteld. Uit de titel blijkt dat de verlening van de status in kwestie wordt gerechtvaardigd door het feit dat het om „langdurig” ingezetenen onderdanen gaat; in punt 4 van de considerans heet het dat het doel van het regelgevend optreden erin bestaat (omissis) [„d]e integratie van onderdanen van derde landen [te bevorderen] die duurzaam in een lidstaat zijn gevestigd” (nadruk toegevoegd door de verwijzende rechter).

[Or.7]

Opgemerkt zij dat een dergelijke benadering volledig in overeenstemming is met de beginselen die worden erkend in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”), waarop richtlijn 2003/109 blijkens punt 3 van de considerans ervan uitdrukkelijk is geïnspireerd.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: „EHRM”) verleent het EVRM immers weliswaar geen recht op verblijf in een staat waarvan men geen onderdaan is, maar biedt artikel 8 EVRM een bijzondere bescherming aan degenen die daar sedert lange tijd wonen en een stabiele kring van geliefden en sociale relaties hebben opgebouwd (zie arrest van 9 oktober 2003, Slivenko t. Letland [GC], nr. 48321/99, EHRM 2003-X, en arrest van 16 juni 2005, Sisojeva e.a. t. Letland [GC], nr. 60654/00, EHRM 2007-I).

Aangezien een vreemdeling die zich in Italië voegt bij een gezinslid dat de status van langdurig ingezetene reeds heeft verkregen, kan profiteren van het feit dat laatstbedoeld gezinslid daar al een bepaalde tijd heeft verbleven, laat het Italiaanse recht de voorwaarde van een – zelfs minimaal – verblijf op het Italiaanse

grondgebied ten aanzien van eerstgenoemde varen, en is het best mogelijk dat de betrokkene zijn verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen aanvraagt onmiddellijk nadat hij zijn vergunning in het kader van een privéreis heeft verkregen. Op die wijze prevaleert naar Italiaans recht de gezinsband duidelijk op de band met het nationale grondgebied, terwijl richtlijn 2003/109 met het oog op de verlening van de status van langdurig ingezetene enkel aan laatstgenoemde band belang hecht.

Ook vanuit een ander perspectief is het twijfelachtig of de betrokken Italiaanse regeling verenigbaar is met de gemeenschapsregeling.

Richtlijn 2003/109 lijkt namelijk niet toe te staan dat gezinsleden op grond van een soort substitutie profiteren van het feit dat aan de voorwaarde inzake de verblijfsduur reeds is voldaan door het gezinslid dat de status van langdurig ingezetene al heeft verkregen.

Tot die conclusie komt de verwijzende rechter in de eerste plaats op grond van twee overwegingen. Ten eerste onderscheidt artikel 2 van de richtlijn de categorie van de langdurig ingezetenen (sub b) van de categorie van hun gezinsleden (sub e); ten tweede bevat enkel artikel 16, in overeenstemming met punt 20 van de considerans, een regeling die specifiek de gezinsleden betreft, waarbij hun het recht wordt verleend om de langdurig ingezetene te vergezellen of zich bij hem te voegen in een tweede lidstaat, mits zij aan bepaalde voorwaarden voldoen.

[Or.8]

Verder bepaalt artikel 16, lid 4, sub a, dat de tweede lidstaat een gezinslid van een langdurig ingezetene kan vragen om samen met de aanvraag voor een verblijfsvergunning, zijn verblijfsvergunning over te leggen waaruit kan worden afgeleid dat het betrokken gezinslid in de eerste lidstaat een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen kan verkrijgen, mits het uiteraard aan de daartoe in de artikelen 4 en 5 gestelde voorwaarden voldoet, waaronder in de eerste plaats de voorwaarde inzake het verblijf (rechtmatig, ononderbroken en sedert vijf jaar) in de staat waar de aanvraag wordt ingediend.

Daaraan moet worden toegevoegd dat de betrokken regeling perfect aansluit op die van artikel 15, lid 1, van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk de herenigde gezinsleden na vijf jaar verblijf in de lidstaat (opgemerkt zij dat die periode ook hier wordt geacht erop te wijzen dat de betrokkene een band heeft met de staat waar hij zijn aanvraag indient) op grond van voorwaarden die uitsluitend henzelf betreffen, recht hebben op een autonome verblijfstitel waarvan de geldigheidsduur door de lidstaten wordt bepaald. Het kan daarbij gaan om een verblijfstitel van onbeperkte duur of een permanente verblijfstitel, ingeval hij – zoals in Italië bij artikel 30, lid 4, D. Lgs. 286/1998 – wordt verleend voor dezelfde duur als de vergunning waarover de vreemdeling beschikt bij wie zich een ander gezinslid

heeft gevoegd, en die in het bezit is van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Nog een andere overweging bevestigt het oordeel dat de Italiaanse regeling niet strookt met de gemeenschapsregeling betreffende de verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/109 schrijft voor dat het verzoek om een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen vergezeld moet gaan van in de nationale wet te bepalen bewijsstukken waaruit blijkt dat de betrokkene aan de in de artikelen 4 en 5 geformuleerde voorwaarden voldoet, en dus onder meer aan de voorwaarde inzake het verblijf (rechtmatig, ononderbroken en sedert vijf jaar) op het nationale grondgebied. Die voorwaarde wordt bijgevolg kennelijk gesteld ten aanzien van de persoon zelf die de aanvraag indient.

In dit verband zij er voorts op gewezen dat de lidstaten niet krachtens artikel 13 van richtlijn 2003/109 van die bepaling mogen afwijken, aangezien zij ziet op de wijze waarop de aanvraag moet worden ingediend en niet op de voorwaarden waaronder de status van langdurig ingezetene wordt verleend.

[Or.9]

Overeenkomstig artikel 9, lid 1, D. Lgs. 286/1998 kan de status van gezinslid van de langdurig ingezetene echter op één lijn worden gesteld met die van de langdurig ingezetene zelf, ongeacht, zoals hoger uiteengezet, hoelang eerstgenoemd gezinslid op het nationale grondgebied heeft verbleven. Volgens de verwijzende rechter heeft die regeling een aantal met het Unierecht onverenigbare gevolgen.

Om te beginnen staat die regeling namelijk toe – zij het binnen hetzelfde gezin – dat de status van langdurig ingezetene wordt verleend aan gezinsleden van de vreemdeling met een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die zich mogelijk op verschillende tijdstippen bij hem hebben gevoegd en zelfs indien zij niet allen even lang in de betrokken lidstaat hebben verbleven, wat duidelijk impliceert dat zij verschillend worden behandeld.

Voorts holt de bepaling in kwestie enerzijds de betekenis van artikel 13, tweede volzin, van richtlijn 2003/109 uit, aangezien het gezinslid een verblijfsvergunning in de tweede staat kan verkrijgen wanneer het voldoet aan de voorwaarden van artikel 16, dat wil zeggen op grond van zijn band met de langdurig ingezetene. Anderzijds kan die bepaling gezinshereniging in Italië in de hand werken, terwijl de betrokkenen niet in dat land willen gaan wonen, maar de status van langdurig ingezetene willen verkrijgen, waarna zij de mogelijkheid hebben – mits aan de voorwaarden van artikel 14 van richtlijn 2003/109 is voldaan – naar een andere lidstaat te verhuizen.

Bijgevolg dienen aan het Hof de onderstaande prejudiciële vragen te worden voorgelegd, die van belang zijn voor de beslechting van het onderhavige geding. Van de beantwoording ervan hangt immers af of verzoeksters beroep kan worden

toegewezen, waarbij zij heeft verzocht dat de Questura di Verona ertoe wordt veroordeeld haar een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen af te geven, en wat eventueel de geldigheidsduur daarvan is, ingeval artikel 13, tweede volzin, van richtlijn 2003/109 daarop van toepassing is.

Op deze gronden

verleent de verwijzende rechter verstek tegen het Ministero dell'Interno, en

verwijst hij de zaak krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing over de volgende vragen van uitlegging van het Unierecht:

- Moet artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/109 aldus worden uitgelegd dat de in artikel 4, lid 1, daarvan gestelde voorwaarde inzake een rechtmatig en ononderbroken verblijf van vijf jaar in de [Or.10] lidstaat, waarvan bij de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen het bewijs moet worden geleverd, ook betrekking kan hebben op een andere persoon dan de aanvrager, die een gezinslid van hem is in de zin van artikel 2, sub e, van dezelfde richtlijn?
- Moet artikel 13, eerste volzin, van richtlijn 2003/109 aldus worden uitgelegd dat tot de gunstiger voorwaarden waaronder de lidstaten permanente EG-verblijfstitels of EG-verblijfstitels van onbepaalde duur mogen afgeven, de mogelijkheid behoort om de in artikel 4, lid 1, van die richtlijn gestelde voorwaarde voor de verlening van de status van langdurig ingezetene, namelijk een rechtmatig en ononderbroken verblijf van vijf jaar in de betrokken lidstaat, ook vervuld te achten voor de in artikel 2, sub e, daarvan bedoelde gezinsleden van de persoon die de status van langdurig ingezetene reeds heeft verkregen, ongeacht de duur van hun verblijf op het grondgebied van de lidstaat waar de aanvraag wordt ingediend?

De behandeling van het onderhavige geding wordt geschorst.

De griffie wordt gelast alle wettelijk vereiste handelingen te verrichten.

Verona, 27 augustus 2013

(ondertekening)